

Вболівання за обидві команди

Ешли Старк

(Грунтується на реальних подіях)

Ця історія сталася у Південній Кореї.

Джейн поклала в рот останню порцію локшини. Мм-м-м. Як смачно!

“Давайте пограємо в Ют-норі!” — сказав дядько Чі-Хо.

Знову настав цей особливий час року! Її сім'я святкувала Чусеок — корейський День подяки. Сьогодні сім'я Джейн зібралася, щоб поїсти багато різної їжі і разом пограти в Ют-норі. Ют-норі була улюбленою грою Джейн.

Усі сіли колом на підлозі. Джейн озирнулася. У якій команді вона хотіла б бути? Вона присунулася до дядька Чі-Хо. “Я хочу бути у твоїй команді! — сказала вона. — Ми всіх обіграємо!”

Дядько Чі-Хо засміявся. “Ну якщо ти в нашій команді, то у нас точно є хороші шанси!”

Мама Джейн поставила ігрову дошку посередині кола. Джейн допомогла їй розкласти гру. Вони передали чотири палички тій команді, яка починала.

Ана, двоюрідна сестра Джейн, зробила перший кидок. Палички полетіли в повітря. Те, як палички приземлялися, показувало, на скільки точок команда могла пересунути фішку на ігровій дошці. Всі чотири палиці впали плоскою стороною догори, а це означало, що Ана отримала ют! Вона пересунула фішку своєї команди вперед на чотири точки і отримала додатковий хід.

Джейн насупилася.
Вона не хотіла,
щоб виграла
інша команда!

Але Ана не була в команді Джейн. Джейн склала руки і насупилася. “Я сподівалася, що в неї не буде гарного кидка”, — прошепотіла вона дядькові Чі-Хо. “Не переймайся! — сказав дядько Чі-Хо. — Гра тільки почалася”. Він підбадьорив її усмішкою.

Після другого ходу Ани команда Джейн кинула палиці. Але вони не змогли переставити свої фішки так далеко, як це зробила команда Ани.

З кожним ходом члени сім'ї Джейн радісно викукували й сміялися. А Джейн спостерігала, як фішки рухаються по дошці. Усім було весело.

Усім, окрім Джейн. Її команда досі програвала.

Нарешті настала черга Джейн. Вона підкинула палиці в повітря, але лише одна впала долілиць. Фішка її команди висунулася вперед лише на одну точку.

Джейн склала руки. “Я не граю! — вигукнула вона. — Я хотіла, щоб ми перемогли”.

Раптом усі затихли. Коли вона підвела погляд, її сім'я пильно дивилася на неї. Здавалося, вони були здивовані її гнівом.

Джейн відчула, як почервоніло її обличчя. Їй стало соромно, що вона не раділа за свою сім'ю. Зазвичай вона так не сердилася. Вона встала, щоб вийти з кола.

Дядько Чі-Хо простягнув руку. “Не йди! — сказав він. — Перемога — це не найважливіше. Просто спробуй грати в задоволення”.

“Гаразд”. Джейн повернулася на своє місце. Їй хотілося радіти, як це робили всі інші. Вона глибоко вдихнула і дивилася, як її двоюрідний брат Бен кидає палички.

“Гарний хід, Бене!” — сказав дядько Чі-Хо. І голос у нього звучав дуже радісно.

Джейн подивилася на дядька Чі-Хо широко розплющеними очима. Він вболівав за іншу команду! Можливо, саме тому йому було так весело.

З наступним ходом Джейн вирішила вболівати за кожного в обох командах. Дядько Чі-Хо був правий. Перемога — це ще не все. Ісус міг допомогти їй порадіти за членів своєї сім'ї, навіть якщо вона програє.

Коли знову настала черга Ани, Джейн їй усміхнулася. “Хай щастить! У тебе вийде!”

З іншого боку кола Ана усміхнулася у відповідь. Джейн відчула тепло всередині. Їй уже стало веселіше!

“Так багато в житті залежить від нашого ставлення. Наш вибір того, як сприймати речі та реагувати на людей, здатен змінити усе”

Президент Томас С. Монсон, (1927–2018), “Жити насиченим життям”, Ліягона, січ. 2012, с. 4.